

LABUTE NEPLAČÚ

Mohutný medveď prerazil hladinu a klesol ku dnu. Lea rada hádzala kamienky do vody. Biele boli ovečky, žlté psy, ružové prasiatka a hnedé medvede. No dnes ju to nebavilo. Znovu skontrolovala hlúčik žien a kočíkov na chodníku. Najprv obdivovali „to malé“, aké je drobučké, ako krásne spí a na koho sa podobá... *Nechajte si ho, keď sa vám páči.* Potom zaparkovali na lavičke v tieni, aby mohli spriadať nekonečné rozhovory o uškách, bruškách, dečkách a mliečkach.

Mami, kedy sa už pohneme?

Hlúčik sa práve išiel navela rozpustiť – a spoza vrby vykukla známa ktorejsi známej, hneď za ňou kamarátka... Kolotoč rozhovorov nabral nové obrátky.

„Blahoželám! Koľko má?“

Lea znudene utopila pár ovečiek a opäť uprela pohľad k chodníku. *Mám vyjsť hore a zaťahat ju za rukáv?* Tušila, ako by to dopadlo a tak si ušetrila cestu.

„Iba dva týždne? Môžem sa pozrieť?“

Mamička prikývla a vyšperkovala svoj príbeh z pôrodnice priehrástím nových šokujúcich detailov. Väčšina žien s účasťou načúvala a v správnych chvíľach prednášala pohoršené poznámky. Jedna sa so záujmom sklonila nad kočík... Vyzerala skoro normálne – batiková sukňa, dieťa spíace v šatke, nič roztrhané

alebo špinavé. Dlhé vlasy sa leskli trochu mastne, pár rozvia-
tych prameňov zakrývalo oči – medzi matkami s malými bábät-
kami nič mimoriadne. Ale bola *iná*, však? Hýbala sa inak. Ako
nejaký plachý tvor. Ako zviera.

Lea definitívne prestala venovať pozornosť vodnej hladine.
Kamienky zaštrkotali na zemi. Tá žena tam čosi stvárala. Niečo
s malým a nikto si ju nevšimal. *Mohla by ho ukradnúť? Odnieť
preč, aby bolo všetko ako predtým?*

Konečne sa rozlúčili. Lea bežala hore brehom a prudko za-
stala pri kočíku.

„Kolkokrát som ti vravela, že doňho nesmieš vrázať? Tvoj
braček spí, chceš ho zobudiť?“

„Len sa pozriem...“

„Pozor, nech mu slnko nezasvieti do očí!“

Kočík nebol prázdny. Ale to, čo v ňom odfukovalo, nebol
Lein malý braček.

„Vymenili ho za žabiaka,“ vyhrkla. „Pozri, aké má ústa!“

Čudná žena práve mizla za vrúbou. Lea chvíľu márne čakala, že
sa vynorí na druhej strane ako ostatní chodci, ale nevynorila sa.

„Nevymýšľaj hlúposti. Poď už, veď si chcela ísť na ihrisko.“

Na jazere vyplávala spod opony vrbových listov rodinka la-
butí.

—

Hlúposti. Tina si to opakovala tisíckrát, keď v tú noc po-
chodovala bytom sem a tam s vrieskajúcim uzlíčkom v náručí.
Malý bol celý deň ako vymenený. Nie, Lea sa na ihrisku nepo-
hrala. Sotva stihla vyliezť na hojdačku, prebudil sa a museli
uháňať späť. Tina nepatrila k asertívnym matkám, čo si doká-
žu hocikam sadnúť a dojčiť, keď okolo chodia ľudia. Malý celú
cestu reval, akoby ho na nože brali a nenechal si vysvetliť, že
mamička nemôže naraz viesť kočík, ťahať za ruku štrajkujúcu
Leu a niesť ešte aj bábätko... Dúfala, že ho doma nakrmi a bude
zasa pokoj, ale kruto sa mýlila.

*Fakt ako vymenený... Večne hladný, nespokojný, zúrivo sa domáha nosenia na rukách... Červená tvár zvrastená plačom ani náznakom nepripomína sladkého chlapčeka, ktorého si Tina niesla z nemocnice. Kým sa hltavo krmil, pozorovala jeho tvár a keď si vedľa otvorila fotky, čo ešte v pôrodnici robila mobilom, nachádzala rozdiely. Tvar hlavy sa jej zdal akýsi iný... Ústa širšie, nos ploskatejší... Aj vôňa... *Je to závan žabince? Ale najsilnejšie vnímala hlas. Naliehavý, divý... Toto predsa nie je môj chlapec...**

Dúfala, že za to môže iba náročný deň, že čudný pocit prejde... *Si len nevyspatá, nervy máš v kýbli...* A on neprechádzal. Druhý, tretí deň... Ako nočná mora, z ktorej sa nedá prebudiť. *Ktosi mi vymenil syna.*

Kraviny!!! zaháňala tú predstavu strhanými zvyškami rácia. *Dobrá matka by si podobné veci o svojom dieťati nemala ani pomyslieť,* dodával pocit viny, Tinin verný sprievodca materstvom.

O svoje podozrenie sa, prirodzene, s nikým nepodelila. Stále rovnako dôsledne menila podvrhnutému dieťaťu plienky, krmila ho a hojerala na fitlopte, až sa jej dvíhal žalúdok. Utrúsila pár poznámok o tom, aký je malý zrazu iný, aby vyprovokovala okolie k väčšej pozornosti – no oni by si nevšimli, ani keby mu narástla druhá hlava.

„Bábätká sa menia zo dňa na deň,“ vravela babka. „Ešte si užiješ. Stále máš nosítka po Leuške?“

„Kolika,“ odhadoval manžel odborne. „Tak skoro sa mu nemôžu tlačiť zuby.“

Snažíš sa ma rozveseliť, miláčik?

„Je zdravý. Vydržte, o pár mesiacov sa z tej fázy dostane,“ tvrdila pediatrička a Tina priam cítila, ako jej ruka v bielom plášti pripevňuje na čelo pomyselnú nálepku HYSTERICKÁ MATKA.

Pár mesiacov?! Zabite ma radšej hneď! Vždy, keď sa jej do uší zaryl vresk zlomyseľného malého trýzniteľa v pekelnom kruhu vyčerpania a beznádeje, musela myslieť na Leuškin tichý, presvedčivý výrok:

„Keby som vedela, že nám namiesto bračeka podhodia obludu, lepšie by som ho strážiła.“

Tina však najviac vinila seba: *To ja som ho mala strážiť.*

Kedykoľvek mohla, krúžila s kočíkom po chodníku okolo jazer – jedine tam vydržal spoľahlivo spať aspoň hodinu. Nohy sa jej plietli. Rožok, ktorý narýchlo potiahla z kuchynského stola, lebo od rána nič nejedla, chutil ako piliny. Postojačky ju držalo iba držadlo kočíka a čudovala sa, čo to do nej vošlo, keď manželovu ponuku „Vezmem to za teba, ty si radšej pospi,“ v záchvate falošnej hrdosti odmietla. Falošnej hrdosti a klamnej nádeje. Znovu pohľadom prečesávala chodník, bežeckú dráhu, trávou porastené brehy a horcovo modrý koberec hladiny. Tušila, že svoju príležitosť dávno premárnila, ale pre tú nepatrnú šancu, že by mohla niekde zbadáť akúkoľvek stopu, pokračovala v hľadaní.

Kde teda je? Kde je môj chlapec?

—

Petra vystrúhala hrdý výraz, aby dala najavo, že z nej by nikdy nebola dobrá slúžka.

„Prestaň sa tváriť znechutene! Ber to ako brigádu,“ navrhovala mama. „Ujo Laco hovoril, že je pripravený platiť ti ako au-pair. Oveľa radšej dá peniaze rodine, než pustiť do bytu hocijakú neznámu...“

Mamin brat Laco bol sympaták, ale jeho žena... Petra poznala milión lepších metód zabíjania času ako pomáhať v domácnosti primadone Tine, ktorá na ich vetvu rodiny vždy hľadela cez prsty. Petrin otec jej nebol dosť nóbl. *Nemala si robiť druhé diéta, keď to nezvláda, zašomrala v duchu, no kvôli ujovi sa za tú myšlienku hneď pokarhala.* Laco si predsa zaslúži detí, koľko chce. *Len nech im nemusím utierať zadky práve ja.*

„Mám teraz málo času,“ ošívala sa.

„Veď si nechala karate!“ Mama začínala byť ostrá.

Asi naozaj chce, aby som to vzala. Petra nasadila poslednú líniu obrany: „Maturita sa blíži, musím sa veľa učiť.“

„Učiť? Počujem dobre? Ty už zasa niekoho máš, však?“
Mama, v minulom živote Šerlok. Zatlkať nemalo zmysel. Váhavo prikývla.

„Iste pochopí, že máš aj povinnosti. Alebo ti dokonca pomôže.“

„Ten určite,“ vzdychla Petra. „Čaká naňho stovka náhradníčok v zástupe.“

„Ak je tak, nestál za tvoj čas. Ale malá Leuška za tvoj čas stojí. Pomôžeš tete Tine a hotovo.“

„Veď hej, Leuška je fajn...“ *A aj tie prachy sa zídu*, dodala v duchu Petra a zmierila sa s osudom.

—

Tina vytlačila kočík na mólo a posadila sa na vyhriate dosky. Zvyšok pečiva rozmrvila pre labute. Dve veľké a tri malé, maľebná rodinka... Strapaté sivé mláďatá vyrazili za omrvinkami.

Len si dajte, škaredé káčatka. Hej, kamarát, ty sa vôbec nebojíš? Krmil by si sa aj z ruky? Počkaj, už nemám, nabudúce prinesiem viac.

Najmenšie labutie mláďa jej nedalo pokoj. Tie oči... Intenzívne, ne-vtáčie... Cítila sa ako blázon, ale čo mohla stratiť?

Váhavo ho oslovila: „Mojko?“

Zareagoval. Pozrel na ňu, vtisol sivú hlávku do jej dlane... Akoby dostala úder elektrickým prúdom. Rozum to odmietal prijať, ale srdce už vedelo. *Môj malý!* Potom sa v rýchlom slede stalo viac vecí. Stará labuť zasipela a nenávisťne sa ohnala po Tininej ruke. Malý netvor v kočíku začal nepríčetne vrieskať. Dianie na móle hneď pritiahlo pohľady okoloidúcich – dieťa trpí a nezodpovedná matka krmí vodné vtáčstvo! Stará labuť medzitým už hnala rodinku do stredu jazera.

„Neboj sa, Mojko! Ešte prídeme!“ slúbila Tina. Obrátila sa ku kočíku a mechanicky tíšila podstrčené dieťa. *Musím dostať svojho chlapca späť. Lenže ako? Ako?! Zdôveriť sa niekomu – a skončiť v blázinci?*

Nie. Musím to dokázať sama. Chcem predsa dojsť! Nedovoliť doktorom štopať ma chémiou, akoby mi naozaj šibalo!

Udusila zákerný hlások, ktorý sa vnucoval s otázkou: *A nešibe ti už náhodou?*

Doma, kým vresklúň nasával, snažila sa voľnou rukou gúgliť hocičo o rusalkách, divožienkach a vymenených deťoch. Len s námahou sa sústredila na linky – myslou stále odbiehala k malému Mojmirovi, ktorý sa v materinskom náručí ohrial iba pár týždňov a teraz musí, okradnutý o bezpečie domova, plávať s labuťami v chladných vodách jazera. Nechápe, čo sa s ním deje, netuší, prečo sa musí namiesto mliekom živiť slizkými vodnými rastlinami, možno márne volá mamu... Predstava, že tam strávi čo i len jednu noc navyše, Tinu mučila.

Prídem si po teba, Mojko!

—

Lúčili sa celú večnosť. *Takto nebudem doma ani do jedenásťtej*, vravela si Petra. *Mama bude zúriť... Ešte chvíľku...*

Dušan sa vedel bozkávať skutočne majstrovsky. *Priznajme si, vedel viac než to*. Dokázal na Petrinom tele rozohrať všetky akordy, na ktoré majú lepšie dievčatá v jej veku ešte čas. *Ale ja som nikdy nepatrila k lepším dievčatám*. Našťastie, uškrnula sa v duchu s nemalým uspokojením. Lepšie dievča by si nikdy netrúfalo zaseknúť takýto kus. Štíhly a elegantný ako ilustrácia z upírskeho románu – no bez chorobnej fixácie na krv. Starší a skúsenejší – ale žiadny chren. Značkové oblečenie má na sebe, aj keď ide vyniesť smeti – obíde sa však bez poznámok k Petriným čiernym tričkám s motívmi vnútorných orgánov. Býva v River Parku, peňazí má ako šupiek, ale ani mu nenapadne robiť z toho vedu. Pretože je iný. Za vodou.

„Zajtra?“ šepol zamatovým hlasom, ktorý nepripúšťal námietky.

Kúзло sa pretrhlo. Petra smutne pokrčila plecami:

„Zajtra nemôžem. Musím strážiť Leušku – to je moja malá

sesternica...“ Petra sa mu pokúsila stručne vysvetliť situáciu. Možno by tam naozaj išiel s ňou a popoludnie by nebolo kompletne zabité... Spočiatku to vyzeralo nádejne, no keď začala s miestopisom, Dušan sa zháčil.

„Štrkovecké jazero? Ako je ten hotel s terasou?“

Prikývla.

„Prepáč, to nie je nič pre mňa...“

„Fakt?“ zatiahla sklamane. „Mne to príde ako skvelé miesto na prechádzku,“ dodala, aby zdôraznila, že vyžaduje riadne vysvetlenie.

„Veď aj je, ale vieš... Má tam rajón jeden taký, ktorému by som nemal liezť do žabínca.“

Petrine oči zažiarili náhlym pochopením: „Niečo si mu vyviedol?“

„Mhm...“

Dušan a jeho kamaráti z mokrej štvrte! Pohybovali sa na tieňovej mape Bratislavy, právne normy používali namiesto toaletného papiera, no úzkostlivo dodržiavali svoje vlastné zákony, ktorým by sa normálny človek aj smial – keby do tajomnej siete vzťahov a transakcií, tvoriacich Dušanovo živobytie, mal šancu preniknúť inak než v úlohe koristi. Lepšie dievča by o tom nechcelo nič vedieť, ale k mnohým vadám Petrinho charakteru patrila aj nezdravá zvedavosť.

„Hovor a preháňaj!“

„Niekedy nabudúce, čajočka. Už predsa musíš ísť,“ pripomenul potmehúdsky a rozstrapatil jej vlasy. „Zavolám ti!“

„A ja ti nezdvihnem, keď ma budeš volať čajočka!“ posledné slová už kričala cez plece. Letela domov.

—

Nad jazerom vyšiel zlatistý mesiac v splne.

Teraz, alebo nikdy!

Tina obyčajne uprednostňovala pastelové odtiene, ale v ten večer stavila na čiernu. Mágia nepustí. Aj tvár a ruky si začier-

nila pomocou korkovej zátky opálenej nad plameňom plynového sporáka. Vrece s čiernym baranom, psom, kocúrom a kohútom nahradila pláteným vreckom s čiernou myšou – nič lepšie v blízkych chovateľských potrebách nedostala. V kabelke mala pre všetky prípady snietku mäty, ligurčeka a paliny. Netušila, či to bude fungovať, no lepší plán vymyslieť nedokázala.

Už len chvíľu, Mojko!

Srdce jej bilo ako zvon. Dlane sa potili, kolená triasli. Na tráve to trochu drkotalo, udupaný breh už bol lepší. Bála sa, prirodzene. Kto by sa nebál? Ale cesta materstva je predsa plná strachu. Ženy to vedia a predsa do toho nakoniec idú. Urobia všetko, čo urobiť treba.

Pevne zovrela rukoväť kočíka – a vošla do vody.

Premkol ju chlad. Do tenkých plátených tenisiek jej okamžite natieklo.

Svinská voda! Mala sa rozostúpiť, nie?!

Tina kráčala. Po kolená, po pás... Voda jej kradla telesné teplo aj cit. Hľadela strnulo pred seba. Stále dúfala...

Mala som zazrieť rusalky ako tancujú na plytčine. Niekde uprostred jazera by v trstenej kolíske vietor hojdal môjho chlapca... Možno... je to skúška odhodlania. Treba ísť hlbšie...

Voda prenikla aj do kočíka. Malý precitol a chvíľu na Tinu neveriacky hľadel. Potom spustil sirény a zmaril jej šancu nenápadne prísť, zobrať Mojka a utekať domov.

Z brehu ktosi volal: „Vidíte ju?! Čo to robí?“

„Pani! Vy tam!“

A potom známy hlas: „Tinaáá!!! Stoj, preboha! Vráť sa!“

Nepočúvala ich. Teraz už nemohla cúvnuť. V trstí zbadala odlesk očí.

Je to ona? Tá, čo mi vymenila diéta?

Tina neriskovala pohľad inam – zamerala sa uvzato na tie dva body. Po pamäti vybrala z kočíka premočený vrieskajúci uzlík. Metal sa a zarával prsty do jej predlaktia.

„Vezmi si ho!“ obomi rukami ho zdvihla nad hlavu. Z dupačiek crčala voda.